UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)

19 päivänä lokakuuta 2011 *

Asiassa T-139/06,

Ranskan tasavalta, asiamiehinään aluksi E. Belliard, G. de Bergues ja S. Gasri, sittemmin Belliard, de Bergues ja B. Cabouat,

kantajana,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään T. van Rijn, K. Banks ja F. Clotuche-Duvieusart,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

jota tukee

Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta, asiamiehinään S. Behzadi-Spencer, T. Harris ja C. Murrell,

väliintulijana,

jossa unionin yleistä tuomioistuinta vaaditaan kumoamaan 1.3.2006 tehty komission päätös K(2006) 659 lopullinen, joka koskee asiassa C-304/02, komissio vastaan Ranska, 12.7.2005 annetun yhteisöjen tuomioistuimen tuomion (Kok., s. I-6263) täytäntöön panemiseksi suoritettaviin uhkasakkoihin liittyvää maksuvaatimusta,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja E. Moavero Milanesi sekä tuomarit N. Wahl ja S. Soldevila Fragoso (esittelevä tuomari),

kirjaaja: hallintovirkamies N. Rosner,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 12.5.2011 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Tosiseikat

1 Yhteisöjen tuomioistuin totesi asiassa C-64/88, komissio vastaan Ranska, 11.6.1991 antamassaan tuomiossa (Kok., s. I-2727; jäljempänä 11.6.1991 annettu tuomio) seuraavaa:

”Ranskan tasavalta ei ole noudattanut jäsenvaltioiden alusten harjoittamaa kalastustoimintaa koskevien tiettyjen valvontatoimenpiteiden käyttöönottamisesta 29 päivänä kesäkuuta 1982 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2057/82 1 artiklan ja tietyistä kalastustoiminnan valvontatoimenpiteistä 23 päivänä heinäkuuta 1987 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2241/87 1 artiklan mukaisia velvollisuuksia, koska se ei ole vuosina 1984–1987 varmistanut sellaista valvontaa, jolla taataan kalavarojen säilyttämistä koskevien niiden yhteisön teknisten toimenpiteiden noudattaminen, joista on säädetty 25.1.1983 annetussa neuvoston asetuksessa N:o 171/83 ja 7.10.1986 annetussa neuvoston asetuksessa N:o 3094/86.”

2 Euroopan yhteisöjen komissio nosti yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon 27.8.2002 toimittamallaan kirjelmällä EY 228 artiklan nojalla kanteen, jossa yhteisöjen tuomioistuinta vaadittiin toteamaan, että Ranskan tasavalta ei ollut noudattanut 11.6.1991 annetulla tuomiolla määrättyjä velvoitteita, ja velvoittamaan se maksamaan uhkasakko.

3 Yhteisöjen tuomioistuin totesi asiassa C-304/02, komissio vastaan Ranska, 12.7.2005 antamassaan tuomiossa (Kok., s. I-6263; jäljempänä 12.7.2005 annettu tuomio) seuraavaa:

”1) Koska Ranskan tasavalta ei ole varmistanut yhteisön säännöksissä säädettyjen vaatimusten mukaista kalastustoiminnan valvontaa ja koska se ei ole varmistanut, että kalastustoimintaa koskevan säännöstön rikkomisista nostetaan syyte yhteisön säännöksissä säädettyjen vaatimusten mukaisesti, Ranskan tasavalta ei ole toteuttanut kaikkia – – 11.6.1991 annetun tuomion täytäntöönpanon edellyttämiä toimenpiteitä, ja se on tämän johdosta jättänyt noudattamatta EY 228 artiklan mukaiset velvoitteensa.

2) Ranskan tasavalta velvoitetaan maksamaan Euroopan yhteisöjen komissiolle Euroopan yhteisön omat varat -tilille uhkasakkona 57 761 250 euroa kultakin sellaiselta kuuden kuukauden jaksolta tämän tuomion julistamisesta lukien, jonka päättyessä – – 11.6.1991 annettua tuomiota ei ole vielä pantu täytäntöön täysimääräisesti.

3) Ranskan tasavalta velvoitetaan maksamaan Euroopan yhteisöjen komissiolle Euroopan yhteisön omat varat -tilille kiinteämääräisenä hyvityksenä 20 000 000 euroa.

4) Ranskan tasavalta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.”

4 Ranskan viranomaiset ilmoittivat 29.7.2005 päivätyllä muistiolla JUR JM 1128/2005 komissiolle toimenpiteistä, joita ne olivat toteuttaneet vuodesta 2003 vahvistaakseen yhteiseen kalastuspolitiikkaan liittyvää valvontaa erityisesti saaliiden sääntöjenmukaisen koon valvonnan osalta, ja ilmoittivat sille kalastuksen valvontasuunnitelmat vuosiksi 2004 ja 2005.

5 Komissio vastasi Ranskan viranomaisille 28.9.2005 päivätyllä muistiolla FISH/D/3/AC/mrh D(2005) 10572, jossa se ilmoitti, että toimitettujen tietojen perusteella 12.7.2005 annettua tuomiota ei ollut pantu täysimääräisesti täytäntöön. Komissio vaati samassa muistiossa lisäksi Ranskan viranomaisia toimittamaan sille mahdollisimman pian tiettyjä tietoja, joita se piti tarpeellisina sen arvioimiseksi, missä määrin tämä tuomio oli pantu täytäntöön.

6 Ranskan viranomaiset vastasivat tähän pyyntöön 15.12.2005 päivätyllä muistiolla JUR SJ 1808/05.

7 Komissio katsoi, että nämä vastaukset olivat epätäydellisiä, ja täsmensi siten Ranskan viranomaisille 23.12.2005 päivätyllä muistiolla FISH/D/3/AC/mhr D(2005) asiakirjat, joita tämän piti sille toimittaa.

8 Ranskan viranomaiset vastasivat komissiolle 16.1.2006 päivätyllä muistiolla JUR SJ 42/06.

9 Lisäksi komissio järjesti lokakuun ja joulukuun 2005 välisenä aikana viisi tarkastusta, joista kolmesta ei ilmoitettu ennakolta. Näitä tarkastuksia koskevat kertomukset toimitettiin Ranskan viranomaisille 21. ja 23.12.2005.

10 Ranskan viranomaiset esittävät huomautuksensa näistä kertomuksista 16.1.2006 päivätyllä muistiolla JUR SJ 43/06.

11 Ranskan viranomaiset päivittivät 15.2.2006 päivätyllä muistiolla JUR SJ 212/06 komissiolle aikaisemmissa muistioissa toimitetut tiedot.

12 Lisäksi komission yksiköiden ja Ranskan viranomaisten kesken pidettiin kaksi kokousta 18.7. ja 12.10.2005.

13 Komissio teki vielä kaksi uutta tarkastusta 7.–9.2.2006.

14 Tarkastuskertomukset toimitettiin 21.2.2006 Ranskan viranomaisille, jotka vastasivat näihin kertomuksiin muistiolla AGRAP-RP/162/06, joka oli päivätty 7.3.2006 mutta joka toimitettiin komissiolle sähköpostitse jo 24.2.2006.

15 Komissio katsoi, että Ranskan tasavalta ei ollut pannut 12.7.2005 annettua tuomiota täysimääräisesti täytäntöön, joten se antoi sille 2.3.2006 tiedoksi 1.3.2006 tehdyn päätöksen K(2006) 659 lopullinen, joka sisälsi 57 761 250 euron suuruisen summan maksuvaatimuksen kyseisen tuomion panemiseksi täytäntöön (jäljempänä riidanalainen päätös).

Oikeudenkäynti ja asianosaisten vaatimukset

16 Ranskan tasavalta nosti nyt esillä olevan kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 12.5.2006 jättämällään kannekirjelmällä.

17 Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta pyysi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 5.9.2006 toimittamallaan väliintulohakemuksella saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen komission vaatimuksia. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ensimmäisen jaoston puheenjohtaja hyväksyi tämän väliintulon 12.10.2006 antamallaan määräyksellä. Yhdistynyt

kuningaskunta toimitti väliintulokirjelmänsä ja muut osapuolet huomautuksensa annetussa määräajassa.

18 Kun unionin yleisen tuomioistuimen jaostojen kokoonpanoa muutettiin, esittelevä tuomari määrättiin kuudenteen jaostoon, jonka käsiteltäväksi tämä asia siirrettiin.

19 Unionin yleinen tuomioistuin päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn ja kehotti työjärjestyksensä 64 artiklan mukaisena prosessinjohtotoimena osapuolia vastaamaan kirjallisesti ennen istuntoa siihen, miten asiassa T-33/09, Portugali vastaan komissio, 29.3.2011 annettu unionin yleisen tuomioistuimen tuomio (ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa) mahdollisesti vaikutti tähän asiaan. Osapuolten lausumat ja vastaukset unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 12.5.2011 pidetyssä istunnossa, lukuun ottamatta Yhdistynyttä kuningaskuntaa, joka ei osallistunut istuntoon.

20 Ranskan tasavalta vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– ensisijaisesti kumoaa riidanalaisen päätöksen

– toissijaisesti alentaa uhkasakkoa ja

– velvoittaa komission vastaamaan oikeudenkäyntikuluista kokonaisuudessaan tai, jos unionin yleinen tuomioistuin alentaa uhkasakon määrää, määrää, että molemmat osapuolet vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

21 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää Ranskan tasavallan vaatimuksen ja

– velvoittaa Ranskan tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

22 Yhdistynyt kuningaskunta, joka tukee väliintulijana komission vaatimuksia, vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin hylkää kanteen.

Oikeudellinen arviointi

23 Ranskan tasavalta esittää neljä kanneperustetta, joiden mukaan komissio ei ole toimivaltainen perimään uhkasakkoa, puolustautumisoikeuksia on loukattu, niitä toimenpiteitä, joita se on toteuttanut yhteisöjen tuomioistuimen tuomion noudattamiseksi, on arvioitu virheellisesti ja komission olisi pitänyt määrätä uhkasakon määrä pienemmäksi.

Ensimmäinen kanneperuste, jonka mukaan komissio ei ole toimivaltainen

24 Ranskan hallitus katsoo lähinnä, että perustamissopimuksissa ei anneta komissiolle toimivaltaa EY 228 artiklan nojalla vaatia uhkasakkoa maksettavaksi ja että ainoa keino edetä on, että komissio nostaa uuden jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan kanteen EY 226 artiklan nojalla.

25 Aluksi on todettava, että EY:n perustamissopimuksessa ei määrätä unionin tuomioistuimen EY 228 artiklassa määrätyn menettelyn päätteeksi antaman tuomion täytäntöönpanomenettelystä erityisesti sitä tilannetta varten, että asiassa on määrätty uhkasakosta (em. asia Portugali v. komissio, tuomion 61 kohta).

26 EY 226 ja EY 228 artiklassa määrätyillä menettelyillä on kyllä sama tavoite eli unionin oikeuden tehokkaan soveltamisen varmistaminen, mutta ne ovat silti kaksi eri menettelyä, joilla on eri kohteet.

27 EY 226 artiklalla käyttöön otetun menettelyn tarkoituksena on näet todeta ja saada loppumaan jäsenvaltion toimet, joilla se rikkoo unionin oikeutta (ks. yhdistetyt asiat 15/76 ja 16/76, Ranska v. komissio, tuomio 7.2.1979, Kok., s. 321, Kok. Ep. IV, s. 311, 27 kohta ja asia C-456/05, komissio v. Saksa, tuomio 6.12.2007, Kok., s. I-10517, 25 kohta), kun taas EY 228 artiklassa määrätyn menettelyn kohde on paljon rajatumpi, eli sen tarkoituksena on vain kannustaa velvoitteensa laiminlyönyttä jäsenvaltiota panemaan täytäntöön jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskeva tuomio (12.7.2005 annetun tuomion 80 kohta).

28 Tästä seuraa, että kun unionin tuomioistuin on todennut EY 226 artiklan nojalla antamallaan tuomiolla, ettei jäsenvaltio ole noudattanut jäsenyysvelvoitteitaan, kyseisen jäsenvaltion ja komission välisten neuvottelujen jatkamisen kohteena ei enää ole jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättäminen – jonka unionin tuomioistuin juuri on jo todennut – vaan kysymys siitä, täyttyvätkö EY 228 artiklaan perustuvan kanteen nostamiseksi välttämättömät edellytykset (yhdistetyt asiat C-514/07 P, C-528/07 P ja C-532/07 P, Ruotsi v. API ja komissio, tuomio 21.9.2010, 118–120 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

29 Tässä tapauksessa yhteisöjen tuomioistuin totesi 12.7.2005 antamassaan tuomiossa, että Ranskan tasavalta oli rikkonut EY 228 artiklaa, ja velvoitti tämän maksamaan komissiolle Euroopan yhteisön omat varat -tilille uhkasakkona 57 761 250 euroa kultakin

sellaiselta kuuden kuukauden jaksolta tämän tuomion julistamisesta lukien, jonka päättyessä 11.6.1991 annettua tuomiota ei ole vielä pantu täytäntöön täysimääräisesti.

30 Edellä mainitun 12.7.2005 annetun tuomion tuomiolauselmasta ilmenee, että EY 228 artiklan 2 kohdassa määrätyssä tuomioiden erityisessä täytäntöönpanomenettelyssä, joka on katsottava täytäntöönpanokeinoksi (12.7.2005 annetun tuomion 92 kohta), on määritelty täsmällisesti sekä uhkasakon määrä että sen perimisestä vastaava hallintoviranomainen.

31 Yhteisöjen tuomioistuin noudatti perustamissopimuksen mukaista menettelyä ja totesi komission EY 226 artiklan nojalla nostaman kanteen perusteella 11.6.1991 antamassaan tuomiossa Ranskan tasavallan jättäneen jäsenyysvelvoitteensa noudattamatta. Yhteisöjen tuomioistuin totesi komission EY 228 artiklan nojalla nostaman kanteen perusteella, että tätä ensin mainittua tuomiota ei ollut pantu täytäntöön, ja velvoitti Ranskan tasavallan maksamaan uhkasakon ja kiinteämääräisen hyvityksen saadakseen sen noudattamaan 11.6.1991 annettua tuomiota mahdollisimman pian.

32 EY 226–EY 228 artiklan mukaan jäsenvaltioiden oikeudet ja velvollisuudet voidaan määrittää ja niiden toimintaa arvostella ainoastaan unionin tuomioistuimen tuomiossa (asia C-191/95, komissio v. Saksa, tuomio 29.9.1998, Kok., s. I-5449, 45 kohta; ks. vastaavasti yhdistetyt asiat 142/80 ja 143/80, Essevi ja Salengo, tuomio 27.5.1981, Kok., s. 1413, Kok. Ep. VI, s. 117, 15 ja 16 kohta). Koska yhteisöjen tuomioistuin on määritellyt selvästi Ranskan tasavallan velvoitteet 12.7.2005 antamassaan tuomiossa, olisi perustamissopimuksen tarkoituksen ja EY 228 artiklassa määrätyn mekanismin tavoitteen vastaista velvoittaa komissio nostamaan uusi jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskeva kanne EY 226 artiklan nojalla.

33 Edellä mainitun 12.7.2005 annetun tuomion nojalla kiinteämääräinen hyvitys, joka Ranskan tasavalta velvoitettiin maksamaan, erääntyi välittömästi, koska se on

seuraamus Ranskan viranomaisten viivyttelystä 11.6.1991 annetun tuomion täysimääräisessä täytäntöönpanossa; toisaalta mahdollisen uhkasakon maksu edellytti sitä, että komissio toteaisi puolen vuoden välein, että kyseistä tuomiota ei ollut pantu täysimääräisesti täytäntöön. Edellä mainittu 12.7.2005 annettu tuomio antaa EY 228 artiklan nojalla komissiolle toimivallan tehdä tämä toteamus itsenäisesti, sillä Ranskan tasavallalla on mahdollisuus riitauttaa tämä täytäntöönpanon laiminlyöntiä koskeva toteamus kumoamiskanteella unionin yleisessä tuomioistuimessa, kuten nyt käsiteltävässä asiassa on tehty. Ranskan hallituksella on tämän kanteen yhteydessä mahdollisuus osoittaa, että komissio on ylittänyt yhteisöjen tuomioistuimen antaman valtuutuksen rajat ja että kunkin puolivuotiskauden jälkeen tehdyn toteamuksen jälkeen on toteutettu erityisiä toimenpiteitä, jotta sen jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisen todennut 11.6.1991 annettu tuomio pantaisiin täysimääräiseksi täytäntöön.

34 Lisäksi Euroopan yhteisöjen yleiseen talousarvioon sovellettavasta varainhoitoasetuksesta 25.6.2002 annetun komission asetuksen (EY, Euratom) N:o 1605/2002 (EYVL L 248, s. 1) säännökset, sellaisina kuin ne ovat täsmennettyinä Euroopan yhteisöjen yleiseen talousarvioon sovellettavasta varainhoitoasetuksesta annetun neuvoston asetuksen (EY, Euratom) N:o 1605/2002 soveltamissäännöistä 23.12.2002 annetulla komission asetuksella N:o 2342/2002 (EYVL L 357, s. 1), muodostavat riidanalaisessa päätöksessä kyseessä olevan uhkasakon ja kiinteämääräisen hyvityksen perimistä koskevien yksityiskohtaisten sääntöjen oikeudellisen perustan. Edellä mainitun 12.7.2005 annetun tuomion mukaan Ranskan tasavalta on näet velvoitettu maksamaan uhkasakon ja kiinteämääräisen hyvityksen komissiolle Euroopan yhteisön omat varat -tilille.

35 EY 274 artiklassa määrätään, että ”komissio toteuttaa talousarviota – – 279 artiklan nojalla annettujen asetusten säännöksiä noudattaen – –”. Lisäksi asetuksen N:o 1605/2002 60 artiklassa säädetään, että tulojen ja menojen hyväksyjän tehtävänä on käsitellä tuloja ja muun muassa vahvistaa perittävät maksut sekä lähettää perintämääräykset. Asetuksen N:o 2342/2002 78 artiklan 1 kohdassa täsmennetään vielä, että saamisen vahvistaminen on toimi, jolla tulojen ja menojen hyväksyjä toteaa, että yhteisöillä on saaminen velalliselta, ja laatii määräyksen, jolla velallista vaaditaan maksamaan velkansa.

36 Tässä tapauksessa tulojen ja menojen hyväksyjä eli komissio varmistaa asetuksen N:o 1605/2002 59 artiklan 1 kohdan mukaisesti velan olemassaolon, ja jos velan perimisen edellytykset täyttyvät, vaatii Ranskan tasavaltaa maksamaan sen yhteisöjen tuomioistuimen tuomion panemiseksi täytäntöön.

37 Koska unionin tuomioistuimen EY 228 artiklan 2 kohdan nojalla antamalla tuomiolla velvoitetaan jäsenvaltio maksamaan komissiolle Euroopan yhteisön omien varojen tilille uhkasakko ja koska komissio EY 274 artiklan mukaan toteuttaa talousarviota, komission tehtävänä on periä määrät, jotka kyseisen tuomion täytäntöönpanon johdosta on maksettava unionin talousarvioon, EY 279 artiklan nojalla annettujen asetusten säännösten mukaisesti (em. asia Portugali v. komissio, tuomion 62 kohta).

38 Edellä esitetyn perusteella komissio on lähtökohtaisesti toimivaltainen vaatimaan yhteisöjen tuomioistuimen vahvistaman uhkasakon maksua, joten komission toimivallan puuttumista koskeva kanneperuste on hylättävä.

39 Ranskan tasavalta on kuitenkin täsmentänyt unionin yleisen tuomioistuimen kysymykseen antamassaan vastauksessa ja istunnossa, että vaikka komission pitäisi kyetä arvioimaan jäsenvaltion unionin tuomioistuimen antaman tuomion noudattamiseksi toteuttamia toimenpiteitä, ”komission [pitäisi] tyytyä valvomaan enintään sitä, että unionin tuomioistuimen tuomion täytäntöönpanoa ei ole selvästi laiminlyöty”.

40 Edellä mainitussa asiassa Portugali vastaan komissio annetun tuomion 82 kohdasta ilmenee tältä osin, että komission tämän arviointivallan käytöllä ei tule loukata jäsenvaltioiden oikeuksia – eikä varsinkaan niiden menettelyllisiä oikeuksia – sellaisina kuin nämä oikeudet ilmenevät EY 226 artiklalla luodusta menettelystä eikä unionin tuomioistuimen yksinomaista toimivaltaa ratkaista kansallisen lainsäädännön yhteensoveltuvuus yhteisön oikeuden kanssa. Erityisesti käsiteltäessä Ranskan

tasavallan esittämää kolmatta kanneperustetta, jonka mukaan toteutettuja toimia on arvioitu virheellisesti, on siis valvottava, onko komissio noudattanut yhteisöjen tuomioistuimen tuomioissa sen harkintavallalle asetettuja rajoja.

Toinen kanneperuste, jonka mukaan puolustautumisoikeuksia on loukattu

41 Ranskan tasavalta arvostelee komissiota siitä, että se ei ole saanut ilmaista hyödyllisellä tavalla näkemystään ennen riidanalaisen päätöksen tekemistä tosiseikoista ja niiden merkityksestä, sääntöjenvastaisuuksista ja väittämistään seikoista. Se katsoo, että jotta se olisi saanut esittää huomautuksensa hyödyllisellä tavalla, komission olisi pitänyt ilmoittaa sille perusteet, joita se aikoi käyttää arvioidessaan sitä, oliko se pannut 12.7.2005 annetun tuomion täysimääräisesti täytäntöön.

42 Vaikka EY 228 artiklassa ei täsmennetä sitä määräaikaa, jonka kuluessa tuomio on pantava täytäntöön, vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhteisön oikeuden välittömään ja yhtenäiseen soveltamiseen liittyvä intressi edellyttää kuitenkin, että tämä täytäntöönpano aloitetaan välittömästi ja saatetaan loppuun niin pian kuin mahdollista (ks. asia C-121/07, komissio v. Ranska, tuomio 9.12.2008, Kok., s. I-9159, 21 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

43 Perustamissopimuksen tarkoituksesta sekä EY 226 ja EY 228 artiklan välisestä yhteydestä seuraa, että unionin tuomioistuimen tuomiota, jossa todetaan jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättäminen, ja myöhempää tuomiota, jossa todetaan ensimmäisen tuomion täysimääräisen täytäntöönpanon laiminlyönti, on pidettävä oikeudellisena

kehyksenä, jonka perusteella jäsenvaltio kykenee määrittämään täsmällisesti toimenpiteet, jotka ovat tarpeen, jotta se noudattaisi jälleen unionin oikeutta.

44 Ranskan tasavallan olisi pitänyt esittää 12.7.2005 annetun tuomion jälkeen komissiolle konkreettiset tulokset, jotka perustuivat aikaisempiin ja mahdollisiin uusiin toimenpiteisiin ja joiden perusteella se olisi voinut vastata yhteisöjen tuomioistuimen toteamiin sääntöjenvastaisuuksiin ja osoittaa siten, että 11.6.1991 annettu tuomio oli pantu täysimääräisesti täytäntöön. Vaikka SEU 4 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun ja sekä jäsenvaltioihin että unionin toimielimiin sovellettavan lojaalin yhteistyön velvoitteen perusteella on aina pyrittävä jäsenvaltion ja komission väliseen rakentavaan vuoropuheluun, yhteisöjen tuomioistuimen antamassa uudessa tuomiossa edellytetään, että jäsenvaltio tekee aloitteen niiden velvoitteiden noudattamiseksi, joita sille kuuluu unionin oikeuden perusteella, ja ilmoittaa siitä komissiolle, koska tämä on toimielin, jonka tehtävänä on valvoa, että jäsenvaltiot panevat unionin oikeuden asianmukaisesti täytäntöön.

45 Siltä osin kuin kyseessä on 11.6.1991 annetun tuomion asianmukaisen täytäntöönpanon arviointi, yhteisöjen tuomioistuin määritteli tätä tarkoitusta varten käytetyt arviointiperusteet 12.7.2005 antamassaan tuomiossa. Lisäksi komissio selvensi niitä 18.7.2005 pidetyssä tapaamisessa sekä 28.9.2005 päivätyssä muistiossaan eli kohtuullisessa ajassa hieman yli kaksi kuukautta 12.7.2005 annetun tuomion julistamisen jälkeen, joten Ranskan viranomaisilla oli kaksi kertaa tilaisuus ilmaista näkemyksensä huomioon otetuista perusteista. Joka tapauksessa se, että Ranskan viranomaiset eivät ole mielestään saaneet esittää huomautuksiaan näiden perusteiden asianmukaisuudesta, ei vaikuta millään tavoin siihen, että ne eivät olleet edelleenkään panneet 11.6.1991 annettua tuomiota täysimääräisesti täytäntöön 12.7.2005 annetun tuomion valossa ensimmäisen puolivuotisjakson kuluessa.

46 Ensimmäiset tarkastukset tehtiin lokakuussa 2005 eli kolme kuukautta 12.7.2005 annetun tuomion jälkeen, ja näihin tarkastuksiin liittyvät kertomukset annettiin tiedoksi joulukuun lopussa eli kahden kuukauden kohtuullisessa ajassa paikan päällä tehtyjen selvitysten jälkeen. On korostettava, että komissio suostui Ranskan tasavallan esittämiin määräajan pidennystä koskeneisiin pyyntöihin. Lisäksi on todettava, että

riidanalainen päätös tehtiin lopulta 1.3.2006 eli puolitoista kuukautta yhteisöjen tuomioistuimen 12.1.2006 vahvistaman ensimmäisen puolivuotisjakson jälkeen ja sen jälkeen kun komissio oli tehnyt paikan päällä uusia tarkastuksia, ilman että Ranskan tasavalta olisi pyytänyt uutta määräajan pidennystä.

47 Tässä yhteydessä on tärkeää korostaa, että vaikka komissio on velvollinen tekemään vilpitöntä yhteistyötä jäsenvaltioiden kanssa edistääkseen unionin oikeuden täytäntöönpanoa, sitä ei voida arvostella siitä, että tämän vuoropuhelun aikana päättyy ensimmäinen määräaika, jonka lopussa jäsenvaltion on maksettava uhkasakko sillä perusteella, että se ei ole pannut jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisestä annettua tuomiota täysimääräisesti täytäntöön.

48 Puolustautumisoikeuksien loukkaamiseen perustuva kanneperuste on siis hylättävä.

Kolmas kanneperuste, jonka mukaan yhteisöjen tuomioistuimen tuomioiden noudattamiseksi toteutettuja toimenpiteitä on arvioitu virheellisesti

49 Ranskan tasavalta arvioi panneensa 12.7.2005 annetun tuomion täysimääräisesti täytäntöön.

50 Aluksi on korostettava, että yhteisöjen tuomioistuin totesi 12.7.2005 antamassaan tuomiossa, että 11.6.1991 annettua tuomiota, jonka mukaan Ranskan tasavalta ei ollut noudattanut unionin oikeudesta johtuvia velvoitteitaan, ei ollut pantu täysimääräisesti täytäntöön. Tästä toteamuksesta seuraa, että mikä tahansa toimenpide, johon Ranskan tasavalta vetoaa joko komissiossa ensimmäisen puolivuotisjakson arvioinnin yhteydessä tai unionin yleisessä tuomioistuimessa tämän oikeudenkäynnin yhteydessä, on merkityksellinen vain siltä osin kuin se koskee konkreettisten tulosten

syntymistä 11.6.1991 annetun tuomion täysimääräisen täytäntöönpanon arvioinnin kannalta ja antaa mahdollisuuden vastata yhteisöjen tuomioistuimen toteamiin sääntöjenvastaisuuksiin. Yhteisöjen tuomioistuin näet totesi 12.7.2005 jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisen jatkuvan.

51 Lisäksi on täsmennettävä, että komission mahdollisella arviointivirheellä olisi merkitystä vain, jos Ranskan tasavalta olisi osoittanut panneensa 11.6.1991 annetun tuomion täysimääräisesti täytäntöön. Osittainen täytäntöönpano ei vaikuttaisi uhkasakon perimiskelpoisuuteen, koska yhteisöjen tuomioistuin on nimenomaisesti päättänyt, että jos 11.6.1991 annettua tuomiota ei ole pantu täysimääräisesti täytäntöön kuuden kuukauden kuluessa 12.7.2005 annetun tuomion julistamisesta ja kunkin seuraavan kuuden kuukauden jakson aikana, Ranskan tasavallan on maksettava 57 761 250 euron suuruinen uhkasakko. Ranskan tasavalta oli näet velvollinen panemaan 11.6.1991 annetun tuomion täysimääräisesti täytäntöön ennen 12.1.2006.

52 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee lisäksi, että kun komissiolla on vakavia ja perusteltuja epäilyksiä kansallisten viranomaisten tekemien tarkastusten osalta, asianomainen jäsenvaltio ei voi kumota komission havaintoja pelkillä väitteillä, joiden tueksi se ei esitä selvitystä luotettavan ja toimivan valvontajärjestelmän olemassaolosta. Jäsenvaltion on nimittäin esitettävä yksityiskohtaisempi ja täydellisempi näyttö näiden tarkastusten tai lukujen todenperäisyydestä ja tarvittaessa komission väitteiden paikkansapitämättömyydestä (ks. vastaavasti asia C-387/03, Kreikka v. komissio, tuomio 27.10.2005, 96 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa). Tämä pätee erityisesti silloin, kun on kyseessä yhteisöjen tuomioistuimen antaman jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan tuomion täytäntöönpanomenettely, koska on jäsenvaltion tehtävänä osoittaa, että se on lopettanut jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisen.

53 Pannessaan täytäntöön unionin tuomioistuimen tuomiota, jolla jäsenvaltiolle määrätään uhkasakko, komission on näet voitava arvioida toimenpiteitä, jotka jäsenvaltio on toteuttanut unionin tuomioistuimen tuomion noudattamiseksi, jotta vältetään erityisesti se, ettei jäsenyysvelvoitteensa laiminlyönyt jäsenvaltio tyydy pelkästään

toteuttamaan toimenpiteitä, joilla on tosiasiassa sama sisältö kuin unionin tuomioistuimen antaman tuomion kohteena olleilla toimenpiteillä (em. asia Portugali v. komissio, tuomion 81 kohta).

54 Tämän arviointivallan käytöllä ei kuitenkaan tule loukata jäsenvaltioiden oikeuksia – eikä varsinkaan niiden menettelyllisiä oikeuksia – sellaisina kuin nämä oikeudet ilmenevät EY 226 artiklalla luodusta menettelystä eikä unionin tuomioistuimen yksinomaista toimivaltaa ratkaista kansallisen lainsäädännön yhteensoveltuvuus yhteisön oikeuden kanssa (em. asia Portugali v. komissio, tuomion 82 kohta).

55 Näin ollen komissio on ennen uhkasakon perimistä velvollinen selvittämään, jatkuvatko yhteisöjen tuomioistuimen EY 228 artiklan nojalla annetun tuomion yhteydessä toteamat sääntöjenvastaisuudet edelleen yhteisöjen tuomioistuimen vahvistamana määräpäivänä.

56 Yhteisöjen tuomioistuin totesi 11.6.1991 annetussa tuomiossa viisi Ranskan tasavaltaa vastaan esitettyä sääntöjenvastaisuutta:

– valvonnan riittämättömyys verkkojen vähimmäissilmäkoon osalta (tuomion 12–15 kohta)

– valvonnan riittämättömyys siltä osin kuin kyse on sellaisten osasten kiinnittämisestä verkkoon, jotka on kielletty yhteisön säännöstössä (tuomion 16 ja 17 kohta)

– valvontavelvollisuuksien noudattamatta jättäminen sivusaaliiden osalta (tuomion 18 ja 19 kohta)

– valvontavelvollisuuksien noudattamatta jättäminen siltä osin kuin kyse on sellaisten teknisten säilyttämistoimenpiteiden noudattamisesta, joilla kielletään alamittaisten kalojen myynti (tuomion 20–23 kohta)

– sen velvollisuuden noudattamatta jättäminen, jonka mukaan rikkomisten johdosta on nostettava syyte (tuomion 24 kohta).

57 Yhteisöjen tuomioistuin totesi 12.7.2005 antamassaan tuomiossa sääntöjenvastaisuudet, jotka osoittivat, että Ranskan tasavalta ei edelleenkään noudattanut yhteisön lainsäädäntöä:

– valvonnan riittämättömyys (44–62 kohta) ja

– syytteiden riittämättömyys (69–74 kohta).

58 Kuten yhteisöjen tuomioistuin muistutti 12.7.2005 antamansa tuomion 32–38 kohdassa, yhteiseen kalastuspolitiikkaan sovellettavasta valvontajärjestelmästä 12.10.1993 annetussa neuvoston asetuksessa N:o 2847/93 annetaan täsmälliset tiedot niiden toimenpiteiden sisällöstä, jotka jäsenvaltioiden on toteutettava ja joilla on pyrittävä varmistamaan kalastustoimen sääntöjenmukaisuus mahdollisten sääntöjenvastaisuuksien estämiseksi ja samalla niistä rankaisemiseksi. Tämä päämäärä merkitsee sitä, että toteutettujen toimenpiteiden on oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja ennalta ehkäiseviä.

59 Ranskan tasavalta ei voi siis pätevästi väittää, ettei sillä olisi ollut täsmällistä tietoa jäsenyysvelvoitteiden laiminlyönnistä eikä toimenpiteistä, jotka olivat tarpeen yhteisön lainsäädännön noudattamiseksi ja yhteisöjen tuomioistuimen tuomioiden panemiseksi täysimääräisesti täytäntöön.

60 Seuraavaksi on tutkittava, onko komissio esittänyt riidanalaisessa päätöksessä riittävästi todisteita siitä, että yhteisöjen tuomioistuimen 12.7.2005 antamassaan tuomiossa toteamat kaksi sääntöjenvastaisuutta jatkuvat.

Valvonnan riittämättömyys

61 Riidanalaisen päätöksen 2 kohdassa korostetaan, että tilanteet ja menettelytavat, joiden vuoksi yhteisöjen tuomioistuin oli todennut 11.6.1991 ja 12.7.2005 antamissaan tuomioissa, että Ranskan tasavalta ei ollut noudattanut unionin oikeudesta johtuvia velvoitteitaan, jatkuivat vuoden 2005 loppuun ja vuoden 2006 alkuun saakka. Näin menetellessään komissio ei todennut uutta jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä vaan sen, että yhteisöjen tuomioistuimen kahdessa edellä mainitussa tuomiossa esittämät toteamukset eivät olleet muuttuneet merkittävästi. Jotta 11.6.1991 annettu tuomio olisi pantu täysimääräisesti täytäntöön, olisi ollut välttämätöntä, että Ranskan tasavalta olisi muuttanut menettelytapoja, jotka johtivat unionin lainsäädännön rikkomiseen. Komissiota ei siis voida arvostella siitä, että se teki nämä toteamukset riidanalaisessa päätöksessä. Nämä toteamukset päinvastoin selventävät, mikäli tarpeen, Ranskan viranomaisille, mitkä ovat ne menettelytavat, jotka johtivat siihen, että yhteisöjen tuomioistuimen 11.6.1991 toteama jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättäminen jatkui, jotta ne kykenivät määrittämään tarvittavat toimenpiteet niiden korjaamiseksi tulevaisuudessa.

62 Tämä pätee erityisesti sen vuoksi, että yhteisöjen tuomioistuin oli 12.7.2005 antamassaan tuomiossa korostanut sääntöjenvastaisuuden vakavuutta ja erityisesti täytäntöönpanon laiminlyönnistä yhteiselle kalastuspolitiikalle aiheutuvia seurauksia. Yksi yhteisen kalastuspolitiikan keskeisistä tekijöistä on näet kestävällä pohjalla tapahtuva vesiluonnonvarojen järkiperäinen ja vastuullinen hyväksikäyttö asianmukaisten taloudellisten ja sosiaalisten edellytysten mukaisesti. Nuorten kalojen suojelu osoittautuu tässä yhteydessä ratkaisevaksi kantojen elvyttämisen kannalta. Yhteisessä politiikassa säädettyjen teknisten säilyttämistoimenpiteiden, erityisesti kalojen vähimmäiskokoa koskevien vaatimusten, noudattamatta jättäminen muodostaa siis

vakavan uhkan tiettyjen lajien ja tiettyjen kalastusalueiden säilymiselle sekä vaarantaa yhteisen kalastuspolitiikan olennaisen päämäärän tavoittelun (12.7.2005 annetun tuomion 105 kohta).

63 Ranskan tasavalta lähinnä kyseenalaistaa komission tekemien tarkastusten laadun esittämättä kuitenkaan näyttöä siitä, että ne olisivat vaikuttaneet jollain tavoin toimivaltaisten Ranskan viranomaisten käytäntöön, joka osaltaan johti siihen, että 11.6.1991 annettua tuomiota ei ollut pantu täysimääräisesti täytäntöön. Myöskään komission toteamusta, jonka mukaan tarkastuksia ei ole yhdistetty tehokkaasti eri organisaatiotasoilla esimerkiksi tietojen johdonmukaisella ristiinajolla, ei voida vastustaa pelkästään Ranskan tasavallan väitteellä, jonka mukaan tämä tietojen ristiinajo olisi ”yksiköiden normaali käytäntö” ja jossa viitataan 30.5.2005 päivättyyn ryhmäkirjeeseen.

64 Ranskan tasavalta ei ole suoraan kyseenalaistanut Rungisin markkinoilla joulukuussa 2005 tehdyssä tarkastuksessa tehtyä toteamusta, jonka mukaan sellainen kuljetusasiakirjojen valvonta puuttui, jossa olisi voitu selvittää eri saaliiden alkuperä ja suunnitella tarkastukset sen mukaan, ja Guilvinecissä, Loctudyssä, Saint-Gilles-Croix-de-Viessä ja Cotinièressä helmikuussa 2006 tehtyä toteamusta, jonka mukaan kansalliset tarkastajat eivät johdonmukaisesti tarkistaneet ristiin laivausasiakirjoja, lastinpurkuilmoituksia ja myyntilaskuja. Jo nämä toteamukset yksinään riittävät osoittamaan, että 11.6.1991 annettua tuomiota ei pantu täysimääräisesti täytäntöön, ja niiden perusteella yhteisöjen tuomioistuimen määräämä uhkasakko on perittävissä riidanalaisen päätöksen mukaisesti.

65 Kuten yhteisöjen tuomioistuin totesi 12.7.2005 antamansa tuomion 51 ja 52 kohdassa, näiden seikkojen perusteella voidaan todeta, että alamittaisten kalojen myyntiin saattamista koskeva käytäntö on jatkunut, koska toimivaltaiset kansalliset viranomaiset eivät ole puuttuneet asiaan tehokkaasti, ja tämä käytäntö on niin vakiintunut ja yleinen, että se on kumulatiivisen vaikutuksensa takia omiaan vaarantamaan vakavasti kalavarojen säilyttämistä ja hoitoa koskevan yhteisön järjestelmän tavoitteet.

66 Lisäksi sen perusteella, että kaikissa kertomuksissa todetut tilanteet ovat samankaltaisia ja toistuvia, voidaan katsoa, että nämä tapaukset ovat yksinomaan seurausta Ranskan viranomaisten toteuttamien toimenpiteiden rakenteellisesta riittämättömyydestä ja näin ollen siitä, että kyseiset viranomaiset ovat jättäneet noudattamatta yhteisön säännöstön mukaisen velvoitteensa suorittaa tehokasta, oikeasuhteista ja ennalta ehkäisevää valvontaa (ks. 12.7.2005 annetun tuomion 52 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

67 Komission tarkastajien joulukuussa 2005 ja helmikuussa 2006 tekemissä tarkastuksissa esittämiä toteamuksia, joiden mukaan ranskalaiset tarkastajat eivät hallitse perustavanlaatuisia tarkastustekniikoita ja heiltä puuttuu riittävä yhteisön lainsäädännön tuntemus samoin kuin tieto tekniikoista, joilla voidaan mitata kaloja ja tunnistaa biologiset erot, joiden perusteella pystytään erottamaan toisistaan lajit, joita koskee erilainen sääntely, ei voida kyseenalaistaa sellaisten koulutustoimenpiteiden perusteella, jotka Ranskan tasavalta toteutti ennen paikan päällä tehtyjen tarkastusten toteuttamista.

68 Vaikka näet on todennäköistä, että tällaiset toimenpiteet edistävät 11.6.1991 annetun tuomion täysimääräistä täytäntöönpanoa tulevaisuudessa, on todettava, että komissio havaitsi kuusi kuukautta 12.7.2005 annetun tuomion jälkeen, että tarkastusten laatu oli riittämätön, ilman että Ranskan tasavalta olisi esittänyt tämän vastaista näyttöä. Muun muassa laivausasiakirjojen valvonnan puuttuminen tekee mahdottomaksi verrata keskenään lastinpurkuilmoituksissa todettujen alamittaisten kalojen määriä ja myyntilaskuilla mainittuja määriä ja estää mahdollisten sääntöjenvastaisuuksien havaitsemisen.

69 Vaikeuksia, joita komissio on kohdannut määrittäessään tarkastustoimintaan päivittäin käytettävissä olevan henkilöstömäärän ja selvittääkseen sen, onko 1 prosenttiin purettavista lasteista kohdistuvaa valvontatavoitetta noudatettu, ei voida kyseenalaistaa Ranskan hallituksen väitteillä. Kyseessä ei näet ole tarkastustehtävän suorittamiseksi mahdollisesti käytettävissä olevan henkilöstön teoreettisen määrän määrittäminen vaan paikan päällä järjestelmällisiä tarkastuksia tekevien pätevien tarkastajien todellisen määrän määrittäminen 12.7.2005 ja riidanalaisen päätöksen tekopäivän

väliseltä ajalta. Näitä henkilöstömääriä ei voida määritellä täsmällisesti, ja se, että 1 prosentti lastinpurkutilanteista, joka on ratkaiseva hetki alamittaisena pyydettyjen kalojen määrän määrittämisen kannalta, tarkastetaan, on riittämätöntä 11.6.1991 annetun tuomion täysimääräisen täytäntöönpanon kannalta.

70 Lopuksi voidaan yleisesti todeta, että koska komissio on esittänyt riittävästi näyttöä, joka osoittaa jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisen jatkumisen, asianomaisen jäsenvaltion tehtävänä on kiistää esitetyt tiedot ja niiden seuraukset esittämällä vahvaa ja yksityiskohtaista näyttöä (ks. 12.7.2005 annetun tuomion 56 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

71 Vaikka oletettaisiin, että tällaisten Ranskan tasavallan antamien erilaisten tietojen voidaan katsoa osoittavan, että tilanne on parantunut, on kuitenkin niin, että toteutetut ponnistukset eivät ole omiaan poistamaan sitä, että jäsenyysvelvoitteita on todetuin tavoin jätetty noudattamatta (ks. 12.7.2005 annetun tuomion 58 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

Sääntöjenvastaisuuksista nostettujen syytteiden riittämättömyys

72 Komissio arvostelee Ranskan tasavaltaa siitä, että tämä ei ole järjestelmällisesti nostanut syytteitä sääntöjenvastaisuuksista eikä ole laatinut yksityiskohtaista pöytäkirjaa suoritetuista tarkastuksista. Siten alamittaisen kummelihurskan osalta ei määrätty yhtään seuraamusta niiden pöytäkirjojen perusteella, jotka laadittiin 1.1.2004 ja 12.1.2006 välisenä aikana, eivätkä Ranskan viranomaiset ole kiistäneet tätä.

73 Ranskan tasavalta esittää kirjelmissään sisäiseen organisaatioonsa liittyvät syyt, jotka ovat estäneet sitä toimittamasta tiettyjä komission pyytämiä tietoja, eli esimerkiksi tietoja siitä, miten ennen vuotta 2004 aloitetuissa oikeudenkäynneissä oli edetty, tai joiden vuoksi se joutui antamaan puutteellisia tietoja. Nämä selitykset osoittavat toimitettujen tietojen puutteellisuuden ja yleisemmin Ranskan viranomaisten kykenemättömyyden osoittaa alamittaisia kaloja koskevien sääntöjen rikkomista koskevan kansallisen syyte- ja seuraamusjärjestelmän tehokkuus.

74 Kuten yhteisöjen tuomioistuin totesi 12.7.2005 antamansa tuomion 70 kohdassa, kansalliset viranomaiset ovat jättäneet noudattamatta yhteisön säännöstöön perustuvan velvollisuutensa nostaa syyte, koska on osoitettu, että rikkomisiin, jotka kyseiset viranomaiset olivat voineet havaita, ei ollut puututtu ja että rikkojien osalta ei ollut laadittu pöytäkirjoja (ks. vastaavasti 11.6.1991 annetun tuomion 24 kohta).

75 Kun otetaan huomioon komission esittämät yksityiskohtaiset tiedot, Ranskan viranomaisten toimittamat tiedot eivät näin ollen ole riittävän yksityiskohtaisia osoittamaan, että toimenpiteet, jotka kyseinen hallitus on toteuttanut kalastussäännöstön rikkomisen syytteeseenpanon osalta, ovat niin tehokkaita, oikeasuhteisia ja ennalta ehkäiseviä, että niillä täytetään kyseisen hallituksen velvollisuus varmistaa kalavarojen säilyttämistä ja hoitoa koskevan yhteisön järjestelmän tehokkuus (ks. vastaavasti 12.7.2005 annetun tuomion 37, 38 ja 73 kohta).

76 Edellä esitetyn perusteella Ranskan tasavalta ei ole yhtäältä osoittanut, että riidanalaista päätöstä rasittaisi arviointivirhe, eikä komissio toisaalta ole ylittänyt toimivaltansa rajoja, koska se on riidanalaisessa päätöksessä vain osoittanut, että yhteisöjen tuomioistuimen 12.7.2005 antamassaan tuomiossa toteamat kaksi sääntöjenvastaisuutta olivat jatkuneet. Kolmas kanneperuste on näin ollen hylättävä.

Neljäs kanneperuste, jonka mukaan komissio olisi velvollinen alentamaan uhkasakkoa

77 Ranskan hallituksen mielestä komission olisi pitänyt ottaa huomioon sen ponnistukset panna 12.7.2005 annettu tuomio täysimääräisesti täytäntöön ja siten alentaa yhteisöjen tuomioistuimen vahvistamaa uhkasakkoa.

78 Yhteisöjen tuomioistuin päätti 12.7.2005 antamassaan tuomiossa vahvistaa kiinteämääräisen uhkasakon, joka erääntyy joka kerta kun on kulunut puolen vuoden jakso 11.6.1991 annetun tuomion julistamisesta ilman että sitä olisi pantu täysimääräisesti täytäntöön. Tästä on pääteltävä, että kyseisen tuomion osittainen täytäntöönpano ei anna oikeutta uhkasakon määrän alentamiseen.

79 Yhteisöjen tuomioistuin näet vahvisti nimenomaisesti ”kiinteämääräisen uhkasakon” eikä ”alenevaa uhkasakkoa”, kuten asiassa C-278/01, komissio vastaan Espanja, 25.11.2003 antamassaan tuomiossa (Kok., s. I-14141, 49–62 kohta). Koska yhteisöjen tuomioistuimen tuomio sitoo komissiota, se ei siten ollut toimivaltainen alentamaan tämän uhkasakon määrää.

80 Vaikka Ranskan tasavalta oli mahdollisesti edistynyt 11.6.1991 annetun tuomion täytäntöönpanossa, se ei siis edelleenkään ollut pannut sitä täysimääräisesti täytäntöön 1.3.2006. Siten 57 761 250 euron uhkasakko oli täysin perittävissä.

81 Lisäksi on todettava toissijaisesta kysymyksestä, joka koskee sitä, onko unionin yleisellä tuomioistuimella mahdollisesti täysi toimivalta alentaa itse uhkasakon määrää,

että jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevasta tuomiosta mahdollisesti määrättävän uhkasakon vahvistaminen ja sen määrä kuuluvat unionin tuomioistuimen yksinomaiseen toimivaltaan. Olisi siis perustamissopimuksen johdonmukaisuuden vastaista, jos unionin yleinen tuomioistuin alentaisi sitä kumoamiskanteen yhteydessä. EY 229 artiklassa edellytetään, että tämä toimivalta on nimenomaista. Sitä ei voida päätellä EY 226 artiklan eikä EY 228 artiklan sanamuodosta.

82 Edellä esitetystä seuraa, että kanneperuste, jonka mukaan komissio olisi velvollinen alentamaan uhkasakkoa ja unionin yleinen tuomioistuin olisi toissijaisesti toimivaltainen alentamaan sitä itse, on hylättävä.

83 Tästä seuraa näin ollen, että kanne on kokonaisuudessaan hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

84 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan jäsenvaltiot, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

85 Koska Ranskan tasavalta on hävinnyt asian, se vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan ja se velvoitetaan korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut komission vaatimusten mukaisesti. Yhdistynyt kuningaskunta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Ranskan tasavalta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut.

3) Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Moavero Milanesi Wahl Soldevila Fragoso

Julistettiin Luxemburgissa 19 päivänä lokakuuta 2011.

Allekirjoitukset